

K těm vzdáleným horám

Petra Černocká

K těm vzdáleným horám, tam do skalních stěn,
když podzimní vítr jde po dláždění.
Posílám zprávu jak bojím se změň,
že ten co mě miloval, už tu není.

K těm vzdáleným horám, až na obzor leť,
ach ty můj smutku, když všechno's mi vzal.
Už v korunách stromů je zlato a měď,
tam na chvíli boháčem každý se stal.

V barvách jeřabin vítr tóny skládá,
čím se vyplatím z lásky, jenom hádám.

Až spadané listí tu pokryje zem,
snad poznám, že samota tak zlá není.
Možná, že se vším, už smířená jsem,
jen ze všeho nejtěžší, je odpouštění.

V barvách jeřabin vítr tóny skládá,
čím se vyplatím z lásky, jenom hádám.

Těm šedivým mrakům chci na nebi říct,
já vím, tíhu deště nést, snadné není.
A stejně si myslím, že není to nic,
to ze všeho nejtěžší, je odpouštění.